

Пейо Яворов

Сфинкс

Зловещо се взема кървава луната
и никнат безпокойни сенки на нощта;
задавени въздишки – плаче тишината...
Сърце ми се не сепва, сам-само в света.

На спомени неволни сенките печални,
безкрайна върволица, никнат пред очи:
другари изнурени, дрипави и кални...
Сърце ми ги не вижда: вижда и мълчи.

Повехнали тела на блянове омайни,
разрѣфани шибои – нито дъх, ни цвят, –
пребулени се влачат плачещите тайни...
Сърце ми чуй-ме чуе, сам-само в цял свят.

И сфинкс един ме гледа – камък неподвижен,
с коварство притаено в поглед без лъчи,
унесено замръзнал, странен, непостижен:
сърце ми всичко знае – вечно ще мълчи...

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7117>]